

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **J. K.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.,

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 lutego 2025 r.

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 373/21,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 15 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 52/20,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

J. K. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 15 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 52/20, na karę 11 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 148 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po rozpoznaniu apelacji prokuratora na niekorzyść oraz obrońcy, wyrokiem z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 373/21, utrzymał w mocy orzeczenie Sądu I instancji.

W dniu 18 listopada 2024 r. do Sądu Okręgowego w Toruniu wpłynęło pismo skazanego, w którym wnosi on o wznowienie postępowania karnego zakończonego

wyżej wskazanym wyrokiem, jednocześnie zwracając się o przyznanie obrońcy z urzędu. Pismo to, zgodnie z właściwością, zostało przekazano do Sądu Najwyższego, gdzie sprawę zarejestrowano pod sygnaturą V KO 157/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega wstępnej, formalnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że świadczy ona o jego oczywistej bezzasadności, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od profesjonalnego pełnomocnika.

Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Skazany nie wykazał w sporządzonym przez siebie wniosku wystąpienia w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 373/21, przesłanek z art. 540 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., stanowiących podstawę wznowienia postępowania. Za takie nie można w szczególności uznać lakonicznego oświadczenia skazanego, iż jest niewinny. Brak jest zatem formalnych podstaw do wznowienia postępowania.

Zaznaczyć trzeba, że wznowienie postępowania nie stanowi kolejnej instancji odwoławczej od orzeczenia, lecz należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Obowiązują zatem ściśle określone, wymienione w art. 540 k.p.k. oraz 540a i b k.p.k., przesłanki jego zastosowania. Jeśli więc w danej sprawie nie zachodzi żadna z precyzyjnie wskazanych przepisami okoliczności, nie ma podstaw do skorzystania z tej instytucji, nawet jeśli skazany ma subiektywne poczucie, że został potraktowany przez sąd niesprawiedliwie.

Także wówczas, kiedy skazany wnosi o przyznanie obrońcy z urzędu celem sporządzenia w jego imieniu wniosku o wznowienie postępowania, powinien w swoim piśmie wskazać okoliczności uzasadniające potrzebę wznowienia postępowania. Jeśli tego nie uczyni albo żadna z podniesionych w piśmie okoliczności nie stanowi przesłanki wznowienia postępowania na wniosek strony, wniosek o przyznanie mu obrońcy w postępowaniu wznowieniowym nie zostanie uwzględniony. Przy tym podkreślenia wymaga, że samo wskazanie, iż w toku postępowania dochodziło do nieprawidłowości nie może stanowić podstawy wznowienia, a zamieszczone w piśmie twierdzenia muszą poddawać się kontroli i ocenie pod kątem ich prawdziwości. Nie stanowią także przesłanek do wznowienia

postępowania zarzuty dotyczące np. sposobu procedowania przed sądem karnym, które były już przedmiotem oceny w postępowaniu apelacyjnym czy kasacyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2024 r., V KO 75/24).

Ponieważ argumentacja złożonego przez skazanego wniosku nie jest trafna, należało, kierując się treścią art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia go do rozpoznania, jednocześnie odmawiając skazanemu przyznania obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia w jego imieniu wniosku o wznowienie postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[t.n]